

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A szél zizegése a rácsok mögött**

1. A szél zizegése a rácsok mögött

Tekercs-Ildikó

A sötétségben a kolónia monoton moraja nem halkult el, de Alinda gondolatai makacsul letértek a hatásfok-számítások hideg vágányáról. A nagymama suttogása a szélről – nem a szellőzőrendszer szabályozott, langyos huzatáról, hanem a vad, láncolatlan kinti szelekről – fura vibrációt indított el a mellkasában. Ez a vibráció nem termelt wattot, mégis erősebbnek tűnt, mint a generátorok lüktetése.

Ránézett a kérges tenyerére. A számszerűsíthető mozgás, az örökös pedálritmus hirtelen fojtogató rácsként nehezedett rá. Miért kellene minden mozdulatnak egy magasabb rendszert táplálnia? A nagymama meséiben az emberek csak úgy futottak, céltalanul, és a szél a hajukba kapott anélkül, hogy egy turbina várta volna a mozgási energiát. Ez a pazarlás most nem logikátlan, hanem fenségesnek tűnt.

L656 nehéz, ütemes szuszogása a szomszéd fürkéből pontosan úgy hangzott, mint a lassan leálló dinamók. Alindát megborzongatta a felismerés: ha így folytatja, ő is csak egy alkatrész lesz a nagy, humanoid gépezetben. Óvatosan, hogy fel ne ébressze a nagymamát, lecsúszott a fekhelyéről. A padló hideg fémje kellemesen hűtötte a talpát, miközben a folyosó felé osont.

A lakószektor szélén, a nagy szellőzőrácsok tövében volt egy pont, ahol a nyomáskülönbség miatt a levegő nemcsak áramlott, de fütyült is. Alinda odatapasztotta a fülét a hűvös rácshoz. A fém túloldaláról érkező süvítésben nem a gépek zümmögését hallotta, hanem egy tiltott dallamot. Egy olyan világ emlékét, amit sosem látott, mégis a vérében hordozott.

Lehunyta a szemét, és engedte, hogy a huzat belekapjon a hajába. Ebben a lopott pillanatban nem a percenkénti hatvanas fordulatszám számított, és nem a holnapi egyes szakasz. A lázadó szikra belobbant: ha a teste a kolóniáé is volt, a gondolatai most a szabad széllel száguldottak, messze a pedálok könyörtelen ritmusától.